

РЕШЕНИЕ

№ 1547

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8517** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Т. Ш. срещу Мълчалив отказ на Директора на Детска градина „Е.“- [населено място], да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация от 13.06.2019г.

Жалбоподателят твърди, че търсената от него информация попада в приложното поле на ЗДОИ, по който е недопустимо постановяването на мълчалив отказ, а следва да се издаде мотивирано писмено решение от задължения субект. Моли отказът да бъде отменен, съответно – преписката изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по заявлението.

В проведеното открито съдебно заседание на 21.02.2020г. оспорващият се представлява от адв.М. Ш., който поддържа жалбата и претендира от съда нейното уважаване, заедно с присъждане на направените по делото разноски в размер на 1 010.00 лева.

Ответникът- Директор на Детска градина „Е.“- [населено място], чрез процесуален представител адв. М. М. оспорва депозираната жалба и моли съдът да я отхвърли, като недоказана и неоснователна. Изразено е възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, както и е въведено твърдение за извършена злоупотреба с процесуални права, защото жалбоподателката и нейният адвокат са съпрузи и целта на производството е единствено набавяне на материална облага, чрез присъждане на

адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Д. Т. Ш. е подала заявление за достъп до обществена информация на 13.06.2019г. на електронна поща: [електронна поща](#) до Директора на Детска градина „Е.“- [населено място] със следното съдържание:

1. Какъв е броят групи, сформирани в детската градина през учебните 2016/2017г., 2017/2018г., 2018/2019г.

2. Какъв е броят на децата във всяка група през учебните 2016/2017г., 2017/2018г., 2018/2019г.

3. Какъв е броят на приетите деца с хронични заболявания и със СОП през учебните 2016/2017г., 2017/2018г., 2018/2019г.

4. Да се предоставят диагнозите на комисията към РУО на МОН, съгласно Наредба № 1/23.01.2009г. за обучението на деца със СОП и/или с хронични заболявания, приети с предимство в детската градина през учебните 2016/2017г., 2017/2018г., 2018/2019г.

5. С какъв брой специалисти за работа с деца с хронични заболявания и СОП е разполагала детската градина през учебните 2016/2017г., 2017/2018г., 2018/2019г.

Посочено е, че желаната форма на достъп до тази обществена информация е посредством копия на технически носител, които да бъдат предоставени на електронен адрес: [електронна поща](#).

Във връзка с така депозираното заявление в 14 дневен срок, считано от 13.06.2019г. не е последвало постановяване на индивидуален административен акт от Директора на Детска градина „Е.“- [населено място].

От представения регистър за общинските детски градини и центрове за подкрепа на личностното развитие в [община] и заявление вх. № 94-00-30/09.01.2019г. е видно, че за Детска градина „Е.“ е посочена и вписана електронна поща: [електронна поща](#), на която е било изпратено процесното заявление.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от Д. Т. Ш. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./. Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА.

Детска градина „Е.“- [населено място] е институция по смисъла на чл. 24 от ЗПУО, самостоятелно юридическо лице /чл.29 ал.1 от ЗПУО/ и се явява задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от нея.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред,

народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 от с.з./. С оглед търсената от Д. Т. Ш. информация по т. 1-5 от заявлението се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на Директора на Детска градина „Е.“- [населено място] е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от

ЗДОИ.

При анализ на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон- чл.28, ал.2 ЗДОИ като не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

Според правилото на чл.38 ЗДОИ задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 28, ал.2, чл. 34 , чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителя. Правната конструкция по чл.58, ал.1 от АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в защита на заявителя като му предоставя възможност да се защитава срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е основателна и доказана по правно основание и следва да бъде уважена, а Мълчаливият отказ отменен, като незаконосъобразен, а на основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на Д. Т. Ш. от 13.06.2019г. в 14 дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстановят направените по делото разноски, които възлизат в общ размер на сумата от 10.00 лева. При формиране на този извод съдът съобрази следните обстоятелства:

Видно от договор за правна защита и съдействие, серия В, № 8698 от 09.07.2019г. /л.10 от делото/, жалбоподателката Д. Т. Ш. е упълномощила адв. М. А. Ш. да

осъществи процесуално представителство по повод обжалване на оспорения акт, като е уговорено възнаграждение в размер на сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева. На съдът е служебно известно, че адв.М. А. Ш. е съпруг на Д. Т. Ш.. От м.07.2019г. в АССГ са образувани 46 броя идентични дела, по които оспорваща страна е Д. Т. Ш., същите са с предмет ЗДОИ, а ответници са Директори на Детски градини и Кметове на общини на територията на Софийска област. От приложените по делото 43 броя договори за правна защита и съдействие от 29.06.2019г., 09.07.2019г., 15.07.2019г. /от л.36 до л.77/ се установява, че Д. Т. Ш. е уговорила и заплатила за процесуално представителство по оспорване на административни актове на своя адв.М. А. Ш. в брой сумата от по 1 000.00 лева по 42 броя договори и сумата от 9 500.00 лева по договор № 8685/09.07.2019г. или в общ размер на сумата от 51 500.00 /петдесет и една хиляди и петстотин/ лева. С разпореждане от 10.12.2019г. съдът е задължил Д. Т. Ш. да представи по делото писмени доказателства, от които да се установи размера на нейните доходи за периода 01.01.2018г. до 31.07.2019г. Представена е на 21.02.2020г. писмена молба от адв.М. А. Ш., в която се излага, че е заплатен от него авансов данък общ доход по сметка на НАП, а договора за правна защита и съдействие № 8698/09.07.2019г. има характер на разписка, която удостоверява плащането на адвокатското възнаграждение. Жалбоподателката Д. Т. Ш. не е изпълнила разпореждането от 10.12.2020г., като със съдебния акт, който е получила на 16.12.2019г. изрично е предупредена, че при непредставянето на доказателства за наличие на достатъчно доходи, позволяващи реалното заплащане на претендираното адвокатско възнаграждение, съдът ще приложи чл.161 от ГПК и ще приеме, че уговореното възнаграждение от 1 000.00 лева по договор за правна защита и съдействие № 8698/09.07.2019г. не е действително заплатено на адв.М. А. Ш.. След като страната създава пречки за събирането на посочените доказателства, а именно: размера на своите доходи за посочения период, съдът приема, за доказан факта, че Д. Т. Ш. не е разполагала през м.07.2019г. с достатъчно средства и не е заплатила реално и наистина хонорара в стойността, посочена в договора. Още повече, че процесуалният ѝ представител е нейн съпруг, а съгласно чл.38 ал.1 т.3 ЗА може да се оказва безплатно в този случай правна помощ. Само през м.07.2019г. се установява, че Д. Т. Ш. е уговорила адвокатски възнаграждения в полза на своя съпруг в общ размер на сумата от 46 500.00 /четиридесет и шест хиляди и петстотин/ лева, като за съда възникна основателно съмнение, че тази сума е изплатена от нея в брой и е получена от нейния пълномощник. Ето защо, на жалбоподателката следва да се възстанови само сумата от 10.00 лева, която представлява заплатена такса по сметката на АССГ за образуване на съдебното производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Т. Ш. Мълчалив отказ на Директора на Детска градина „Е.“- [населено място], да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация от 13.06.2019г.

ВРЪЩА административната преписка на Директора на Детска градина „Е.“-

[населено място] за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация от 13.06.2019г., съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА Детска градина „Е.“ с адрес: [населено място],[жк]да заплати на Д. Т. Ш. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.9 сумата от 10.00 /десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: